

A. Konsumtion af patentrettigheder

Den gældende patentlov indeholder i § 3, stk. 3 nr. 2 en regel om national konsumtion af nationale patentrettigheder, idet den ved patent opnåede eneret ikke omfatter handlinger angående produkter, som af patenthaveren eller med dennes samtykke er bragt i omsætning her i landet.

Det er fortsat uforståeligt, hvorfor der skal være sproglig uoverensstemmelse mellem denne § og Fællesskabets Patentkonvention, Art. 81, hvortil der henvises i lovforslagets nr. 3 (§ 3, stk. 4), og hvis ordlyd i øvrigt ikke citeres korrekt i ministerens bemærkninger, side 15, spalte 2, linie 5-6, hvor der burde stå:

»eller med hans *udtrykkelige* samtykke er bragt i omsætning i et andet EF-land«.

Foreningen har tidligere rejst dette problem, jfr. underbilag 2, spalte 1971-1972, og ministeren har svaret, jfr. spalte 1980, at det i bemærkningerne (til 1978-loven) klart er fremhævet, at de foreslåede bestemmelser trods forskelle i ordlyden skal forstås på samme måde som konventionens tilsvarende regler. Når dette skal være den faktiske retstilstand, bør det også fremgå direkte af lovteksten.

Det er endvidere uforståeligt, at § 3 skal indeholde to forskellige bestemmelser om konsumtion af nationale patentrettigheder.

B. Indirekte produktbeskyttelse

Også for den indirekte produktbeskyttelse som følge af et patent på en fremgangsmåde bør patentlovens bestemmelse for nationale patenter i § 3, stk. 1, nr. 3 være i overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention, hvor Art. 29c fastslår, at denne beskyttelse kun gælder produkter, der er opnået »direkte« ved den patenterede fremgangsmåde. Ved patentlovforslagets fremsættelse i folketingsåret 1977-78 blev det alene gennem lovforslagets bemærkninger fastslået, at bestemmelsen for nationale patenter på dette punkt skulle forstås på samme måde som fællesskabskonventionens regel, jfr. spalte 1980. Når dette skal være den faktiske retstilstand, bør det også fremgå direkte af lovteksten.

7. OMVENDT BEVISBYRDE

Fællesskabets Patentkonvention indeholder i Art. 75 en bestemmelse om omvendt bevisbyrde, der ifølge lovforslagets § 92 vil få virkning her i landet for fællesskabspatenter. De bestemmelser i lovforslaget, der vedrører nationale patenter, indeholder ingen regel om omvendt bevisbyrde.

Foreningen, der er af den opfattelse, at der herved tilvejebringes en diskrimination mellem nationale patenter og fællesskabspatenter, har tidligere gjort opmærksom herpå, jfr. spalte 1972-1974 i underbilag 2 til L88/96 bilag 1 samt Foreningens spørgsmål 8, spalte 1976.

Som det fremgår af den daværende handelsministers svar på nævnte spørgsmål 8, spalte 1980-1981, blev det afvist at indføre en lignende regel for nationale patenter med følgende begrundelse (se spalte 1981, 3. afsnit).

»Med retsplejelovgivningens grundsætning om den frie bevisbyrdefordeling ved domstolene er det ikke nødvendigt eller ønskeligt med en ufravigelig bevisregel i patentloven for disse tilfælde. Der bør ikke uden tvingende grunde gribes ind i domstolenes frihed til bevisbedømmelse og derved tillægges en bestemt kategori af opfindelser en særlig beskyttelse. Domstolene vil formentlig under de i art. 75 angivne forudsætninger komme til samme resultat, hvis sagens genstand er et dansk patent.«

Denne begrundelse kan Foreningen ikke tiltræde, idet man herved særligt henviser til den sammenblanding af »bevisbyrdefordeling« og »domstolenes frie bevisbedømmelse«, som svaret giver udtryk for.

Indførelsen af en regel for nationale patenter svarende til Art. 75 i Fællesskabets Patentkonvention betyder alene, at der opstilles en formodning om, at et nyt produkt, der er fremstillet af en anden end den, der har et patent på en fremgangsmåde til fremstilling af det samme produkt, er fremstillet ved den patenterede fremgangsmåde. Det påhviler herefter den sagsøgte at bevise, at han ikke har benyttet den patenterede fremgangsmåde. Domstolenes frie *bevisbedømmelse* påvirkes ikke på nogen måde heraf, idet domstolene stadig, således som det foreskrives i retsplejelovens § 344, stk. 1, afgør, hvil-